19 Οκτωβρίου 2022

Στὸ χειρουργεῖο (Δημακάκος Παναγιώτης)

Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἅγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Ὁ πραγματικὸς ἐρευνητὴς ἀναζητᾶ τὴν ἀλήθεια καί, τελικά, ἐκεῖ εἶναι ποὺ συναντᾶ τὸν Θεό. Τέτοιο εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Παναγιώτη Δημακάκου, ὁμότιμου καθηγητῆ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος σημειώνει στὴν «Κιβωτὸ τῆς Ὀρθοδοξίας»:

«Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη εἶναι δίδυμες ἀδελφές. Δὲν συγκρούονται, ἀλλὰ εἶναι πυλῶνες τοῦ κτιρίου ποὺ λέγεται ἀλήθεια».

Φλογερὸς εὐπατρίδης καὶ πρωτοπόρος στὸν τομέα τῆς ἀγγειοχειρουργικῆς, μὲ χιλιάδες ἐπεμβάσεις στὸ ἐνεργητικό του, γνώρισε τὴν ἀναγνώριση σὲ μεγάλα ἰατρικὰ κέντρα στὸ ἐξωτερικό, ἀλλὰ ἐπέστρεψε γιὰ νὰ δημιουργήσει στὸν τόπο του.

Παρὰ τὶς πολλὲς διακρίσεις του, μὲ σεμνότητα καὶ συγκίνηση ἐξομολογεῖται πὼς ἔχει τὴν προσευχὴ ὡς νοερὸ ὅπλο. Μὲ προσωπική του φροντίδα, τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Νεκτάριος στὸ Ἀρεταίειο Νοσοκομεῖο ἔγινε χῶρος

προσκυνήματος, ἐνῶ τὸ παρεκκλήσι τοῦ ἁγίου στὸ νοσοκομεῖο ἁγιογραφήθηκε μὲ τὰ θαύματά του.

Στὸν Γιῶργο Ρήγα:

Ἀπὸ τὴ μακρὰ ἐμπειρία σας στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, ἔχετε ζήσει περιπτώσεις θείας παρέμβασης;

Τὰ παραδείγματα εἶναι πάρα πολλά. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τὴν περίπτωση ἑνὸς ἀρρώστου 52 ἐτῶν ἀπὸ τὴ Σαμοθράκη, μὲ 5 παιδιά, ὅπου εἶχε ἀποφραγμένη τὴν ἀορτή του. Καθάρισα τὴν ἀορτὴ καὶ εἶδα ὅτι οἱ βλάβες αὐτὲς προχωροῦσαν καὶ στὶς νεφρικὲς ἀρτηρίες. Ἂν μείνουν οἱ νεφροὶ μία ὥρα χωρὶς ροὴ αἵματος καὶ ὀξυγόνο, νεκρώνουν. Αὐτὸ τότε δὲν φαινόταν στὶς ἐξετάσεις καὶ εἶχε ἤδη περάσει μισὴ ὥρα, ὥσπου νὰ καθαρίσω τὴν ἀορτὴ καὶ νὰ τὴν κλείσω. Συνειδητοποιῶ πλέον ὅτι θὰ ἔχω ἕναν νεφροπαθῆ ἀσθενῆ, ποὺ θὰ πρέπει 2 καὶ 3 φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ ὑποβάλλεται σὲ αἱμοκάθαρση.

Μὲ λούζει κυριολεκτικὰ κρύος ἱδρώτας, τὰ νεότερα παιδιὰ βέβαια δὲν συνειδητοποιοῦν τίποτα, καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα ψελλίζω μέσα ἀπὸ τὴ μάσκα τρεῖς φορές, σὰν προσευχή: «Γλυκέ μου Χριστέ, ἄπλωσε τὰ χέρια Σου καὶ κατηύθυνε τὰ δικά μου δάχτυλα». Ὅπως ἔχω ἀνοιχτὴ τὴν ἀορτὴ καὶ ἐκφύονται τὰ ἀγγεῖα, «τυφλὰ» βγάζω μὲ τὶς λαβίδες ὅ,τι σκληρὰ ἀθηρώματα καὶ σὲ λιγότερο ἀπὸ μισῆ ὥρα κάνω τὴν πιὸ «τρελὴ» ἐπέμβαση ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ κάνω. Πέντε παιδιὰ τὸν περίμεναν ἐκεῖ ἔξω κι ἐγὼ ἔκανα κάτι ἀνορθόδοξο!

Ὅταν κάναμε τὴν ἑπομένη μία ἐνδοφλέβια ἀγγειογραφία, ποὺ μᾶς φωτογραφίζει τὶς ἀρτηρίες, ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἀσθενὴς φαινόταν, ὄχι σὰν νὰ εἶναι χειρουργημένος, ἀλλὰ ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του. Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀρρωστήσει ποτέ! Τότε στὴν ἐπίσκεψή μου ἐπάνω ἔκανα ὁμολογία στοὺς νέους συναδέλφους μου: «Δὲν χειρούργησα ἐγώ, παρακάλεσα καὶ χειρούργησε κάποιος ἄλλος». Δὲν τὸ ξεχνῶ ποτὲ αὐτό.

Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ περιστατικὰ πού ἔχουν ἐπανέλθει;

Θυμᾶμαι τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀσθενοῦς ποὺ παρουσίασε ἀνακοπὴ τῆς καρδιᾶς καὶ εἶχε διάρκεια ἀνάνηψης πλέον τῆς μίας ὥρας. Ὅταν ἐπανῆλθε, μὲ σοβαρότητα καὶ ἱκανοποίηση, σὰν νὰ συμμετεῖχε ἐνεργὰ στὴν ὅλη διαδικασία. «Γιατρέ, εἴχατε σοβαρὸ πρόβλημα μαζί μου. Ἀργήσατε καὶ κουραστήκατε πολύ», μοῦ εἶπε καὶ μὲ εὐχαρίστησε. Οἱ ἄρρωστοι σὲ «ἀποχωρητικὲς» καταστάσεις, ὅταν καταβάλλουμε προσπάθειες ἐπανόδου τους στὴ ζωή, φαίνεται ὅτι συμμετέχουν στὴ διαδικασία αὐτή. Κάποιοι μαρτυροῦν ὅτι βρέθηκαν σὲ κάποιον κόσμο φωτεινὸ καὶ ὄμορφο. Εἶναι ἱκανοποιημένοι. Κάποιοι ἄλλοι περιγράφουν λεπτομέρειες ἀπὸ τὶς ἰατρικὲς

μας ἐνέργειες, ἀκόμη κι ἀπὸ συζητήσεις, κατὰ τὸν χρόνο τῆς ἀνάνηψης.

Ἐσεῖς προσωπικὰ ἔχετε προσευχηθεῖ γιὰ ἀσθενεῖς σας;

Χειρούργησα μία γυναίκα 65 ἐτῶν στὴν καρωτίδα, σὲ μία, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐπέμβαση ρουτίνας. Ἡ ἀσθενὴς ὅταν ξύπνησε ἀπὸ τὴ νάρκωση ἦταν ἡμιπληγικὴ ἀπὸ τὴ μία πλευρά, στὸ χέρι καὶ στὸ πόδι, δὲν ἐπικοινωνοῦσε κι ἔλεγε πράγματα ἀσυνάρτητα. Στὴν ἀγγειογραφία καὶ στὸ κρανίο ὅλα ἔδειχναν ἀπολύτως φυσιολογικά. Μιλῶ μὲ τοὺς συγγενεῖς κι ἀνοίγω γιὰ δεύτερη φορά, προκειμένου νὰ ἐλέγξω. Ἀκολούθησε συμβούλιο καθηγητῶν, εἰδικῶν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ δώσει ἀπάντηση. Ἀποφασίσαμε τὴν παραμονὴ τῆς ἀσθενοῦς στὴ Μονάδα Ἐντατικῆς Θεραπείας μέχρι τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωί, σὲ βαθιὰ νάρκωση. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἡμερομηνία: 8 Νοεμβρίου 2006, παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Δὲν μποροῦσα νὰ ἐκκλησιαστῶ, γιατί εἶχα στὶς 7 τὸ πρωὶ προγραμματισμένο χειρουργεῖο.

Γινόταν ἀγρυπνία στὸν Ι.Ν. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ Νέο Ἡράκλειο. Στάθηκα γιὰ πολλὴ ὥρα, παρακάλεσα τὸν ἅγιο καὶ κοινώνησα. Τὴν ἑπομένη νωρὶς τὸ πρωὶ ἄνοιξα τὸν μικρὸ ναὸ ποὺ ἔχουμε φτιάξει γιὰ τὸν ἅγιο στὸ Ἀρεταίειο, ἄναψα ἕνα κεράκι, ζήτησα καὶ πάλι τὴ βοήθειά του καὶ πῆγα καὶ χειρούργησα. Ἡ ἀσθενὴς ξύπνησε, εἶχε θαυμάσια ἐπικοινωνία μὲ τὸ περιβάλλον, κινοῦσε ἐλεύθερα ὅλα τὰ ἄκρα, πῆρε τὸ πρόγευμά της κανονικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, μὲ φυσιολογικὴ ἐπικοινωνία μαζί μας.

Νιώθετε τὴν παρουσία τοῦ ἁγίου στὸ Ἀρεταίειο;

Ὁ ἅγιος, ἀφότου ἐγκαταστάθηκε μόνιμα τὸ 1908 στὴν Αἴγινα, σπάνια τὴν ἐγκατέλειπε. Ἀπέκρυπτε, μάλιστα, τὸ πρόβλημα τῆς ὑγείας του, ὑποφέροντας σιωπηλά τους σωματικοὺς πόνους καὶ τὸ βαρὺ μαρτύριο. Ὅταν, ὅμως, ἡ κατάστασή του ἐπιδεινώθηκε, δέχθηκε τὴν ὑπόδειξη τοῦ γιατροῦ γιὰ εἰσαγωγὴ σὲ νοσοκομεῖο τῆς Ἀθήνας. Ἔκτοτε παραμένει μεγάλη ἡ εὐλογία του γιὰ τὸ Ἀρεταίειο καὶ τὸ πανεπιστήμιό μας, ἀφοῦ φιλοξένησε γιὰ νοσηλεία τὸν μεγάλο ἅγιό τοῦ 20ου αἰώνα. Σύμφωνα μὲ προσωπικὴ μαρτυρία τοῦ ἰατροῦ Καραπλῆ, οἱ γάζες ποὺ εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ μὲ τὴν κοίμησή του εὐωδίαζαν καὶ γι’ αὐτὸ δὲν τὶς πέταξαν, ἀλλὰ τὶς τοποθέτησαν μέσα στὴ γῆ. Νοσηλεύτηκε στὴ γ’ θέση (ἀπορίας), ὅπου στὴν παρακείμενη κλίνη νοσηλευόταν ὕστερα ἀπὸ ἀτύχημα ἕνας παραπληγικὸς ἀσθενής.

Ἀπὸ τότε κιόλας, ἀμέσως μετὰ τὴν κοίμησή του, ἐκδηλώθηκε τὸ πρῶτο ἀπὸ μία σειρὰ θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ νοσοκομεῖο μας. Κατὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἡ μοναχὴ Εὐφημία τοποθέτησε τὴ φανέλα τοῦ ἁγίου στὸ κρεβάτι τοῦ παραπληγικοῦ, ὁ ὁποῖος αἰφνίδια σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζει ἐλεύθερα.

Ἔκτοτε, στὸ δωμάτιο ὑπάρχει ἡ εἰκόνα του, ἕνα καντήλι ποὺ καίει συνεχῶς καὶ ἀπὸ τὸ 2000 εἶναι τόπος προσκυνήματος, χωρὶς νὰ νοσηλεύονται ἀσθενεῖς. Ὄνειρό μου ἦταν ὁ χῶρος αὐτὸς νὰ γίνει ἐκκλησία καὶ μάλιστα εἶχα βρεῖ καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα γιὰ νὰ τὸ ὑλοποιήσω… ἀλλὰ ἡ διοίκηση δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσει τίποτα ἀπὸ αὐτά.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες κοιτάζουν μὲ δυσπιστία ὅ,τι δὲν ἐξηγεῖται μὲ ὅρους ἐπιστημονικούς. Τί θὰ τοὺς λέγατε;

Ὁ ἀληθινὸς ἐπιστήμονας ἀναζητᾶ τὴν ἀλήθεια. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀλήθεια ἐστί, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Θεό. Γίνεται ἔτσι λάτρης, μύστης, ἀκόλουθος, μαθητής του. Ὁ ἴδιος, ὁμολογῶ, δεκαετίες τώρα, δὲν χειρουργῶ χωρὶς νὰ ἔχει προηγηθεῖ προσευχὴ καί, κατὰ κανόνα, καθαρίζω μὲ τὸ ἀντισηπτικὸ τὴν περιοχὴ τοῦ δέρματος ποὺ θὰ χειρουργήσω, ξεκινώντας μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ γιὰ εὐλογία.

Ἂν, μάλιστα, βρεθῶ σὲ δύσκολα χειρουργεῖα, κάνω νοερὰ προσευχή. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι πολλὲς φορὲς «ἐφημερεύει» ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ζοῦμε τὴν παρουσία του…

Μὲ τὶς μαρτυρίες αὐτὲς μπορῶ νὰ πῶ σὲ κάθε συνάδελφο: τὸ ἀπόλυτο εἶναι θεία κτίση. Τὸ σχετικὸ μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, τὴν πείρα, τὴν τέχνη, τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀρετὴ χειρουργοῦμε. Δὲν ἀνήκει, ὅμως, σὲ ἐμᾶς τὸ 100%. Μπορεῖ νὰ ἔχω ἐκτελέσει μία ἐπέμβαση 200.000 φορὲς καὶ ὕστερα ἀπὸ τόση πείρα νὰ παρουσιάσει κάποιος μία ἐμπλοκή, ἕνα κακό. Γι’ αὐτὸ ὁ ἴδιος προσωπικὰ ἔχω τὴν προσευχὴ ὡς νοερὸ ὅπλο.

Ἡ ἀσθένεια εἶναι κρίκος θρησκείας καὶ ἐπιστήμης. Αὐτὲς οἱ δύο εἶναι δίδυμες ἀδελφές. Δὲν συγκρούονται, ἀλλὰ εἶναι πυλῶνες τοῦ κτιρίου ποὺ λέγεται ἀλήθεια.

Ἀπὸ τὴ μακρὰ ἐμπειρία σας, ἔχετε γνωρίσει ἀσθενεῖς πού ξεπέρασαν τὸ κλινικὸ πρόβλημα μὲ ὅπλο τὴν πίστη τους;

Ἀσθενεῖς μὲ πίστη ἔχουν ἰδιαίτερο χάρισμα, εἶναι γαλήνιοι, ἥρεμοι, γεμάτοι ἐλπίδα καὶ προσευχόμενοι συγκεντρώνουν περισσότερη δύναμη. Τὸ θαῦμα, ἄλλωστε, εἶναι προϊὸν πίστεως, δῶρο μέγιστο γιὰ ὅσους τὴν κατέχουν, δύναμη ἀνεξάντλητη. Τὸ θαῦμα ἐμφανίζεται σιωπηλά, ἀθόρυβα, καί, ξαναλέω, ἐπιτυγχάνεται μέσω πίστεως, ἡ ὁποία οὔτε ὑποχρεωτικὴ οὔτε καταναγκαστικὴ εἶναι, ἀλλὰ ἐδρεύει καὶ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου.

Ποιὰ ἐφόδια πρέπει νὰ ἔχει ἕνας νέος γιατρός;

Τὸ κάλλος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης βρίσκεται στὴν ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος

ὁ Δημιουργὸς ἔχει ἐκδηλώσει γιὰ τὴν ἱπποκράτεια ἐπιστήμη, γιὰ τὸν διάκονο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: «Καὶ ἰατρῶ δὸς τόπον, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος». Ὁ γιατρὸς εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο πρόσωπο ποὺ βλέπει κανεὶς ὅταν ἔρχεται καὶ ὅταν ἐγκαταλείπει τὰ γήινα. Στὴν ἐνδιάμεση λοιπὸν ζωή, ἡ ἀποστολὴ του εἶναι νὰ φροντίζει τὴν καλὴ ποιότητα ὑγείας, διότι χαρὰ μεγαλύτερη δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ὑγιής. Ὅλοι καταλαβαίνουμε πόσο εὐτυχὴς εἶναι ὁ ζητιάνος, ὅταν εἶναι ὑγιής, συγκριτικὰ μὲ ἕναν ἄρρωστο βασιλιά. Γι’ αὐτὸν τὸν λόγο ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ εἶναι ἕνας οἰκουμενικὸς εὐπατρίδης, ὅταν πλησιάζει τὸν ἄρρωστό του, στοργικὸς πατέρας, ὅπως ὁ Κύριος ποὺ μᾶς δημιούργησε, μὲ τριπλῆ προσωπικότητα: καλὸ ἐπιστήμονα, ἀνθρωπιστὴ καὶ μὲ πίστη στὸν Χριστό. Ἂν ἔχει αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις, τότε μπορεῖ νὰ δεῖ καὶ τὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε μὲ τὴ θεία παρέμβαση σὲ πολλὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Τί φοβάστε ἀπὸ τὴν κρίση στὸν τόπο;

Ἕνα ἔθνος καὶ μία πατρίδα μπορεῖ νὰ ἐλπίζουν, ἂν ἡ νεολαία ὑπερέχει τῶν γερόντων, ἂν οἱ γεννήσεις ὑπερέχουν τῶν θανάτων. Τώρα ἐμεῖς ἔχουμε ἕναν γερασμένο πληθυσμό, μὲ 120.000 θανάτους καὶ μόνο 100.000 γεννήσεις. Μὲ τὴν Ἑλλάδα νὰ ψυχορραγεῖ στὴν ἐντατικὴ μονάδα, ἔχουμε ἐλεύθερες τὶς ἐκτρώσεις, μὲ 1.000 δολοφονίες κάθε πρωί! Χίλια ἑλληνόπουλα κάθε πρωὶ σκοτώνονται. Ἂν κοιτάξεις τὸ καρδιογράφημα ἑνὸς ἐμβρύου, θὰ δεῖς τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ ἀπὸ τὴν 4η ἑβδομάδα. Μιλᾶμε γιὰ δολοφονίες σὲ ἄτομα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀμυνθοῦν. Δεῖτε τὰ νούμερα: Πετᾶμε στοὺς ὀχετοὺς 350.000 ζωὲς τὸν χρόνο, δηλαδὴ μία πόλη σὰν τὴν Πάτρα. Ἀντὶ νὰ στηρίξουμε, λοιπόν, τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ νέα ζευγάρια, ποὺ φοβοῦνται ἐξαιτίας τῆς οἰκονομικῆς ἀνασφάλειας, δημιουργοῦμε ἀφύσικους στὴν οἰκογένεια θεσμούς.

Πηγή: agiazoni.gr